

oppeuzelt, terwijl de brij gekookt wordt. Het duurt soms een uur. En dan de wijn! Wat een tuig! Juist eene kost voor de Sophisten, zulk een licht, zuur wijntje is het. Vraagt ge voor uw eigen geld om anderen, men ziet u aan, alsof men u verslinden zal, en zegt: «Zooveel Graven en Baronnen hebben hier gelogeed, niemand klaagde ooit over den wijn. Bevalt het u niet, zoekt eene andere herberg». Want alleen den adel van hun volk houden zij voor menschen en bluffen steeds met de wapens van dezen. Zij gebruiken hen als een brok, om den bek te vullen van iederen blaffer. Nu komen de schotels, in de eerste wat broodbrokken overgoten met vleeschnat, of, als het vischdag is, met nat van groenten. Dan weer een andere soep, dan zoo iets van opgestoofd vleesch of opgewarmde zoutevisch. Dan brij, dan de een of andere steviger kost. Eindelijk eerst, nadat de eerste honger is gestild, komt gebraden vleesch of gezoden visch; maar weinig en dat spoedig verdwijnt. Zoo richten zij den maaltijd in als de tooneelspelers, die tusschen de verschillende bedrijven in de koren invoeren! in casu koeken en brij. Maar ook zorgen zij, dat het laatste bedrijf, als bij een goed dichter, het beste is. — Ondertusschen is 't een groot vergrijp, om vóór den bestemden tijd, dien zij met een wateruurwerk (clepsydra), meen ik, afmeten, te vragen: «neem dezen schotel weg!» Eindelijk komt de waard zelf en vraagt, of men nog iets begeert, waarop een beter soort van wijn verschijnt. En vreemde volkszedes! Zij zien u gaarne drinken, terwijl hij, die het meeste wijn drinkt, niets meer betaalt dan die het minst drinkt, en er soms zijn, die het dubbel in wijn tot zich nemen, dan hetgeen zij voor den maaltijd betalen. Laat mij u nog even zeggen, dat, als de lui warm zijn geworden van het drinken, er een onbeschrijfelijk rumoer en stemmen-tumult ontstaat. Hooren en zien vergaat'je. Dikwijls mengt zich